

Františkovo slovo

č.11

Interpretace dějin pomáhá rozlišovat, co říká Duch svatý dnešní církvi

Papež: Velekněží dali zapečetit Ježíšův hrob, aby bránili doktrinu

Papež k seminaristům: ve služebném kněžství není místo pro průměrné

Vzkříšení není *happy end* (*Katecheze papeže Františka, nám. sv. Petra*)

Svatý otec o Ježíšově odkazu

Kněžská radost je střežena lidem Božím

Papež: V kříži se cítíme „syny“

Výběr a výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Interpretace dějin pomáhá rozlišovat, co říká Duch svatý dnešní církvi

Vatikán. Studium historie je jednou z cest náruživého hledání pravdy, která vždy uchvacovala lidského ducha, řekl papež František při audienci účastníků plenárního zasedání Papežského výboru pro historické vědy, v čele s jeho předsedou o. Bernardem Ardurou O.Praem. 7. dubna uplynulo 60 let od založení tohoto studijního orgánu římské kurie. Papež Pius XII. jeho ustanovením navázal na působení kardinálské komise pro historické vědy, založené v souvislosti s otevřením Vatikánského tajného archivu badatelské veřejnosti (otevřen 1881, komise vznikla 1883). Papežský výbor pro historické vědy dnes spolupracuje s řadou mezinárodních institucí. Kromě vědeckých a didaktických aktivit je v jeho kompetenci také revize oficiální posloupnosti Petrových nástupců, publikované v *Annuario Pontificio* a sestavování martyrologia římské církve.

„Ve svých studiích a učení se konfrontujete s událostmi života církve, která kráčí časem, se slavnými dějinami evangelizace, naděje, každodenního boje, života stráveného ve službě a vytrvalosti v náročné práci, stejně jako s jejími nevěrnostmi, zapřeními a hříchy. Vaše bádání doprovázené autentickým nasazením pro církev a upřímnou láskou k pravdě, může být velkou pomocí těm, jejichž úkolem je rozlišovat, co chce Duch svatý říci dnešní církvi.“

Z nejbližší agendy Papežského výboru pro historické vědy zmínil papež František mezinárodní sympóziu připomínající sté výročí od vypuknutí I. světové války. Vatikánští historici na něm představí nejnovější bádání o diplomatických jednáních Svatého stolce, o jeho konkrétní pomoci raněným, uprchlíkům, vdovám a sirotkům, a o zprostředkovatelské roli při vyhledávání nezvěstných.

Papež: Velekněží dali zapečetit Ježíšův hrob, aby bránili doktrinu

Vatikán. Více než 60 tisíc lidí se shromáždilo dnes dopoledne na Svatopetrském náměstí, aby se účastnili liturgie Květné neděle, kterou sloužil papež František. Dvě a půl hodiny trvající liturgie proběhla za slunečného počasí a v usebranosti, kterou ještě umocnilo improvizované kázání Svatého otce, který po skončení čtených Pašijí odložil předem připravený text a pronesl homilii, v níž mimo jiné řekl:

„ Tento týden vede k tajemství Ježíšovy smrti a vzkříšení. Vyslechli jsme Pašije. Prospěje nám, položíme-li si jedinou otázku: kdo jsem já? Kdo jsem já před svým Pánem? Kdo jsem já tvář v tvář Ježíši, který slavnostně vchází do Jeruzaléma? Jsem schopen vyjádřit svoji radost, chválit Její? Anebo zaujímám odstup? Kdo jsem já ve vztahu k trpícímu Ježíši?

...

Jsem jako onen zástup, který nevěděl přesně, zda se jedná o náboženské shromáždění, soud nebo cirkus, a zvolí si Barabáše? - Je jim to jedno. Zábavnější bylo ponížít Ježíše.

...

Jsem jako ony odvážné ženy a jako Ježíšova matka, které tam byly a mlčky trpěly?

...

Jsem jako oni velekněží, kteří šli druhý den za Pilátem, aby mu řekli: „Podívej tamten říkal, že vstane z mrtvých, tak ať nedojde k dalšímu podvodu“? A zablokují život, zapečetí hrob, aby bránili doktrínu a život nevyšel ven.“

PLNÉ ZNĚNÍ homilie Svatého otce je [ZDE](#)

Jako obvykle na závěr bohoslužby Květné neděle se konalo slavnostní předání kříže Světových dnů mládeže. Brazilští organizátoři a zástupci mladých z loňského setkání předali kříž

organizátorům a mladým lidem z Polska, které bude hostit toto světové setkání v roce 2016 v Krakově pod mottem „Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství“ (Mt 5,7).

„Kříž předal mladým před třiceti lety bl. Jan Pavel II., který je požádal, aby jej nesli do celého světa jako znamení Kristovy lásky k lidstvu. 27. dubna budeme s radostí slavit kanonizaci tohoto papeže a Jana XXIII. Jan Pavel II., který byl iniciátorem Světových dnů mládeže, se stane jejich patronem a ve společenství svatých bude pro mladé lidi celého světa nadále otcem a přítelem. Prosme Pána, aby kříž spolu s mariánskou ikonou Salus Populi Romani byl znamením naděje pro všechny a zjevil světu nepřemožitelnou Kristovu lásku.“

Papež František pak v samotném závěru také oznámil svoji letní apoštolskou cestu do Jižní Koreje:

„V tomto kontextu mám to potěšení oznámit, že letos 15. srpna, dá-li Bůh, se setkám v Daejeonu v Korejské republice s asijskou mládeží na jejím velkém kontinentálním shromáždění.“

14.4.2014

Papež k seminaristům: ve služebném kněžství není místo pro průměrné

Vatikán. Nestudujete, abyste se stali funkcionáři ve firmě či nějaké úřednické organizaci. Máte se naopak stát pastýři podle Ježíšova vzoru. S těmito slovy se dnes v poledne Svatý otec obrátil na bohoslovce z okolí Říma (kraje Latium), kteří studují v Papežské koleji *Leonianum*. Tento diecézní seminář v Anagni, které bylo ve 13. století sídlem papežů, založil Lev XIII. na sklonku 19. století (1867). Asi stovka studentů připutovala na papežskou audienci v rámci sedmdesátikilometrové pěší pouti. František toto putování ocenil jako velice krásný symbol seminární formace, jejíž čtyři základní opory poté vyjmenoval.

„Modlitba, studium, bratrství, apoštolát. To jsou čtyři pilíře formace, které jsou ve vzájemném vztahu. Intenzivní duchovní život, seriózní intelektuální život, komunitní a apoštolský život nejsou nadřazeny jeden druhému, všechny čtyři jsou důležité. Chybí-li jeden z nich, formace není dobrá. (...) Mnoho kněží však zůstalo na půli cesty. Nedospěli k této plnosti, a to je bolestivé. Mají v sobě cosi funkcionářského, jakýsi úřednický rozměr, což církvi neprospívá.“

Ježíšův vzor Dobrého pastýře se naopak může jevit jako cosi nedosažitelného pro nepatrného člověka.

"Ano, to je pravda, myslel jsem na to při čtvrté mši svaté. Pocítil jsem ale, že darem, který jsme obdrželi, naše nepatrnost sílí. My však jsme těmi nejmenšími z lidí. Není to naše dílo, ale dílo Duchů svatých, který s námi spolupracuje. Jde o to, abychom se v pokoře nabídli, jako tvárná hlína. Hrnčíř, tedy Bůh, ji bude zpracovávat vodou a ohněm, Slovem a Duchem. Je nutné vstoupit do slov sv. Pavla: Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus (Gal 2,20)“.

Pouze takto je možné pást Boží lid a vést ho po cestě, která není naší cestou, nýbrž Ježíšovou. Ba co více, dodal papež, sám Ježíš je touto cestou. Někdy se ovšem stane, poznamenal dále, že seminarista si od samého počátku není jistý pravostí svých úmyslů.

„Odvážil bych se říci, že je těžké, aby zde byla tato pravost úmyslu hned od začátku. Každého z nás doprovází různé podružnosti, které vyjasní čas a každodenní konverze. Stačí pomyslet na apoštolů. Jakub se chtěl stát premiérem a Jan ministrem hospodářství, protože to byla ještě důležitější funkce. Apoštolové neměli vůbec žádný úmysl, mysleli na něco úplně jiného, a Pán s nesmírnou trpělivostí jejich záměry korigoval, až nakonec byly natolik poctivé, že vydali svůj život v kázání a mučednictví. Nesmíme se tedy lekat.“

Ryzost úmyslu se objeví v modlitbě a v duchovním vedení. Papež dále doporučil každodenní meditaci Evangelia a časté zakoušení Boží milosti ve svátosti pokání.

„(Svatost smíření) nikdy nevynechávejte. Zpovídejte se stále, a tak budete velkodušní a milosrdní, protože sami na sobě budete vnímat Boží milosrdenství. Být dobrými služebníky znamená s vírou a láskou se sytit eucharistií, abychom touto eucharistií mohli žít Boží lid, znamená to být muži modlitby, abychom se stávali Kristovým hlasem, který chválí Otce a neustále se přimlouvá za bratry (srov. Žid 7,25). Míním tím přimluvnou modlitbu, jakou pronášeli oni velcí mužové – Mojžíš, Abrahám, kteří s Bohem za svůj lid bojovali; smělou modlitbu před Bohem.“

Pokud však někdo z vás není ochotný po takovéto cestě jít, bude lépe, když sebere odvalu a bude si hledat jinou cestu. Papež tuto výzvu pronesl, jak sám řekl, že srdce a aniž by někoho chtěl urazit. Existují totiž mnohé způsoby křesťanského svědectví a mnohé cesty vedoucí ke svatosti, dodal.

„Ve služebném následování Ježíše Krista není místo pro průměrnost. Onu průměrnost, která vede k využívání svatého Božího lidu ve vlastní prospěch. Běda špatným pastýřům, kteří pasou sami sebe, a nikoliv své stádo!, volali mocně proroci (Ez 34,1-6). Augustin tuto větu z proroků přejímá ve svém De Pastoribus, které vám doporučuji k četbě a meditaci. Běda špatným pastýřům, protože seminář, řekněme si to upřímně, není útulek pro omezenost, kterou můžeme mít. Není to útočiště pro psychologické nedostatky, či úkryt, protože nemám dost odvahy do života a hledám u semináři ochranu. Ne, to seminář není. Kdyby totiž něco takového seminář byl, stal by se pro církev hypotékou. Seminář ale slouží k pokračování v cestě. Kéž by vás ono „běda“, které slyšíme u proroků, přivedlo k vážné úvaze o vaší budoucnosti. Pius XI. jednou řekl, že je lépe ztratit jedno povolání, než riskovat s nejistým kandidátem. A ten tomu rozuměl, byl horolezec.“

Loučil se papež František s bohoslovci, které svěřil do ochrany Panny Marie, Matky.

„Nikdy na ní nezapomínejte. Ruští mystikové říkali, že v době duchovních nepokojů je nutné se skrýt pod pláštěm svaté Matky Boží. A nikdy odtud nevycházejte, ano? Zůstaňte přikrytí a modlete se za mne, prosím.“

Generální audience

16.4.2014

Vzkříšení není happy end (Katecheze papeže Františka, nám. sv. Petra)

Dobrý den, drazí bratři a sestry,

Dnes, v půli Svatého týdne, nám liturgie podává smutnou epizodu. Vypráví o zradě Jidáše, který jde k velekněžím, aby s nimi kšeftoval a vydal jim svého Mistra. „Co mi dáte, když vám ho zradím?“ (Mt 26,14). V této chvíli dostává Ježíš cenu. Tato dramatická událost zahajuje Kristovo umučení, bolestnou cestu, kterou si Ježíš vybírá v absolutní svobodě. Sám to říká jasně: „Dávám svůj život... nikdo mi ho nemůže vzít, ale já ho dávám sám od sebe. Mám moc život dát a mám moc ho zase přijmout“ (Jan 10,17-18). Zradou tak začíná cesta Ježíšova pokoření, vysvlečení. Jako na trhu. Toto stojí třicet stříbrných... Jakmile Ježíš vykročí cestou pokoření a vysvlečení, vydává se po ní až do konce.

Ježíš dochází úplného pokoření „smrtí na kříži“. Jde o nejhorší smrt, která byla vyhrazena otrokům a zločincům. Ježíš byl považován za proroka, ale umírá jako delikvent. Hledíme-li na Ježíšovo umučení, nahlížíme jakoby v zrcadle utrpení lidstva a nacházíme božskou odpověď na tajemství zla, bolesti a smrti. Kolikrát jen zakoušíme hrůzu ze zla a bolesti, které nás obklopují, a ptáme se: „Proč to Bůh dopouští?“ Hluboce nás zraňuje, vidíme-li utrpení a smrt, zvláště nevinných. Pohled na utrpení děti zraňuje naše srdce. Je to tajemství zla. A Ježíš bere veškeré toto zlo, veškeré toto utrpení na sebe. Tento týden nám přinese užitek, budeme-li hledět na Ukřižovaného, líbat Ježíšovy rány, líbat je na krucifixu. On vzal na sebe veškeré lidské utrpení, oděl se tímto utrpením.

Očekáváme, že Bůh ve své všemohoucnosti přemůže nespravedlnost, zlo, hřích a utrpení triumfálním božským vítězstvím. Bůh nám však ukazuje pokorné vítězství, které se z lidského

hlediska jeví jako ztroskotání. Můžeme říci, že Bůh vítězí neúspěchem! Boží Syn se objevuje na kříži jako poražený člověk: trpí, je zrazen, zhanoben a umírá. Ježíš však dovoluje, aby se zlo vyzuřilo na Něm, bere jej na sebe, aby jej přemohl. Jeho umučení není neštěstí; Jeho smrt – ona smrt – byla „napsána“. Opravdu nenacházíme mnohá vysvětlení! Jde o zarážející tajemství. Tajemství obrovské pokory Boha: „Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozného Syna“ (Jan 3,16). Přemýšlejme tento týden hodně o Ježíšově bolesti a říkejme si: učinil to pro mne. I kdybych byl jediným člověkem na světě, On by to učinil. Učinil to pro mne. Polibme kříž a říkejme: pro mne, děkuji Ježíši, pro mne.

Když se zdá, že je vše ztraceno, když nikdo nezůstane, protože bude „bit pastýř a ovce ze stáda se rozprchnou“ (Mt26,31), pak teprve zasáhne Bůh mocí zmrtvýchvstání. Ježíšovo vzkříšení není dobrým koncem hezké pohádky, není to *happy end* nějakého filmu, nýbrž zásah Boha Otce tam, kde selhává lidská naděje. Ve chvíli, kdy se zdá, že je vše ztraceno, ve chvíli bolesti, kdy se mnohým chce sestoupit z kříže, přibližuje se nejvíce moment vzkříšení. Noc je nejtemnější právě nad ránem, těsně před východem slunce. V nejtemnější chvíli zasahuje Bůh a křísí.

Ježíš, který si zvolil tuto cestu, nás volá, abychom Jej následovali toutéž cestou pokoření. Když v určitých momentech svého života nenacházíme žádné východisko z těžkostí, když se propadáme do nejhustší temnoty, nastává chvíle našeho úplného pokoření a vysvlečení. Je to chvíle, ve které zakoušíme, že jsme křehcí a že jsme hříšníci. A právě v této chvíli, v oné chvíli nesmíme svoje ztroskotání zastírat, ale důvěřivě se otevřít naději v Boha, jako Ježíš. Drazí bratři a sestry, tento týden nám přinese užitek, vezmeme-li si do rukou kříž a budeme jej hojně líbat a říkat: děkuji Ježíši, děkuji Pane. Ať se tak stane.

17.4.2014

Svatý otec o Ježíšově odkazu

Řím. Papež František v 17 hodin odpoledne opustil Vatikán a odjel do zdravotnického centra Panny Marie od Božské Prozřetelnosti, které v římské čtvrti Boccea provozuje katolická nadace Dona Gnocchiho. Svátý otec tu slavil mši na památku Večeře Páně a pronesl krátkou homilii.

"Slyšeli jsme, co Ježíš při poslední večeři udělal. Je to gesto na rozloučenou. Je to jako odkaz, který nám nechává. On je Bůh a stal se služebníkem, naším sluhou. To je jeho dědictví. Také vy si máte vzájemně sloužit. Ježíš se vydal touto cestou z lásky a také vy se máte vzájemně milovat, sloužit si a být v lásce. To je dědictví, které nám Ježíš nechává. Gesto umývání nohou, které činí, je symbolické. Vykonávali je otroci, sluhové. Myli nohy stolovníkům, lidem, kteří přicházeli na oběd nebo na večeři, protože v té době byly cesty prašné. Když vstoupili do domu, bylo nutné umýt si nohy. Ježíš činí toto gesto, tuto práci a službu, která náležela otrokům a sluhům. Nechává nám to jako dědictví. Máme si navzájem sloužit. Církev proto dnes, kdy se připomíná Poslední večeře, při které Ježíš ustavil eucharistii, při obřadech také činí toto gesto umývání nohou. Připomíná nám, že máme být jeden pro druhého služebníkem. Nyní vykonám toto gesto, ale všichni ve svém srdci myslíme na druhé a myslíme na ně v lásce, jakou nám Ježíš přikazuje. Mysleme také na to, jak můžeme druhým lépe sloužit, protože to od nás Ježíš chtěl."

Řekl papež František a přistoupil k obřadu mytí nohou osmi pacientům a čtyřem pacientkám ve věkovém rozmezí 16 a 86 let. Byli mezi nimi nositelé dočasných i chronických patologií ortopedického, neurologického a onkologického původu, z římských a milánských středisek nadace. Většina pocházela z Itálie, nechyběli však také zahraniční pacienti. Pětasedmdesátiletý Hamed z Libye je muslim, zatímco Osvaldinho původem z Kapverd byl jako šestnáctiletý paraplegik vůbec nejmladší z celé skupiny. Sedmadvacetiletá Etiopanka Giordana s diagnózou spastická tetraplegie žije v milánském centru nadace Otce Gnocchiho už dvacet let. Píše básně a pracuje pro nadační rozhlasovou stanici. Před dvanácti lety pozdravila osobně Jana Pavla II., který nadaci přijal při zvlášti audienci u příležitosti stého výročí narození jejího zakladatele. Trvalým domovem se nadace stala také pro ostantní italské pacienty, mezi nimiž byli nejstarší Angelica a

Kněžská radost je střežena lidem Božím

Homilie papeže Františka při mši se svěcením olejů, baz. sv. Petra

Drazí bratři v kněžské službě! Dnes na Zelený čtvrtek, kdy nás Kristus miloval až do krajnosti (srov. Jan 13,1), konáme památku blaženého dne ustanovení kněžství i svého kněžského svěcení. Pán nás pomazal v Kristu olejem radosti a toto pomazání nás vybízí, abychom přijali a nesli tento obrovský dar: kněžskou radost a veselí. Radost kněze je drahocenným darem nejenom pro něho, ale i pro celý věřící lid Boží, onen lid, z něhož byl kněz povolán, aby byl pomazán, a k němuž je poslán, aby pomazával.

Jsme pomazáni olejem radosti, abychom olejem radosti pomazávali. Kněžská radost pramení v Otcově Lásce, a Pán si přeje, aby radost této Lásky „byla v nás“ a naše radost „se naplnila“ (Jan 15,11). Rád přemýšlím o radosti při rozjímání o Matce Boží, Marii, „matce živého evangelia a pramene radosti pro maličky“ (*Evangelii gaudium*, 288), a věřím, že nepřeháníme, když říkáme, že kněz je velmi maličký. Nezměrná velikost daru, který nám byl dán k službě, nás řadí mezi ty nejnepatrnější z lidí. Kněz je nejchudší z lidí, pokud jej Ježíš neobohacuje Svojí chudobou; je nejneužitečnější služebník, pokud jej Ježíš nenazývá přítelem, nejhloupějším z lidí, pokud jej Ježíš trpělivě nepoučuje jako Petra; nejbezbrannější z křesťanů, pokud jej Dobrý Pastýř neposiluje uprostřed stáde. Nikdo není nepatrnější než kněz ponechaný svým vlastním silám. Proto je naší obrannou modlitbou proti všem úkladům Zlého modlitba naší Matky: jsem kněz, protože On shlédl dobrotivě na moji nepatrnost (srov. Lk 1,48). A z této nepatrnosti dostáváme svou radost. Radujeme se ve své nepatrnosti.

Spatřuji tři příznačné charakteristiky naší kněžské radosti: je radostí, která nás *pomazává* (avšak nečiní nás mazanými, rozmazlenými a namyšlenými), je radostí *nezkazitelnou* a je radostí *misionářskou*, která ozařuje všechny a přitahuje všechny, počínaje těmi nejvzdálenějšími.

Radost nás pomazává. Znamená to, že pronikla k jádru našeho srdce, svátostně jej přetvořila a posílila. Liturgické znaky obřadu svěcení mluví o mateřské touze, kterou církev předává a sdílí všechno, co jí dal Pán: vzkládání rukou, pomazání svatým křížem, oblečení do posvátných rouch, přímá účast na prvním Svěcení... Milost nás naplňuje a dává se cele, hojně a plně v každém knězi. Jsme pomazáni až do morku kostí... a naše radost vychází zevnitř a je ozvěnou tohoto pomazání.

Radost se nekazí. Integrita Daru, kterému nikdo nemůže nic odejmout, ani přidat, je nepřetržitým zdrojem radosti, nezkazitelné radosti, kterou nám podle Pánova příslibu nikdo nebude moci odejmout (srov. Jan 16,22). Může být uspaná nebo přidušená hříchem anebo životními starostmi, ale v hloubi zůstává netknuta jako doutnající uhlík pod popelem a vždycky může být obnovena. Stále aktuální je Pavlovo doporučení Timotejovi: oživuj plamen Božího daru, který ti byl dán vzkládáním mých rukou (2 Tim 1,6).

Radost je misionářská. Tuto třetí charakteristiku chci obzvlášť sdílet a zdůraznit: radost kněze se důvěrně pojí ke svatému věřícímu Božím lidu, protože se jedná o radost výrazně misionářskou. Pomazání je zřízeno k pomazání svatého věřícího Božího lidu: křtem, biřmováním, péčí a posvěcováním, žehnáním, utěšováním a evangelizováním.

A poněvadž je radostí, která proudí pouze, je-li pastýř uprostřed svého stáde (i v tichu modlitby je pastýř, který se klaní Otci, uprostřed svých ovcí), proto je „radostí střeženou“ samotným stádcem. I ve chvílích smutku, kdy se všechno halí temnotou a svádí nás závrať osamocení, oněch chvil apatie a nudy, které na nás v kněžském životě dotírají (a kterými jsem také prošel), dokonce i v těchto chvílích je Boží lid schopný střežit radost, je schopný tě chránit, obejmout, pomáhat ti

otevřít srdce a nalézt znovu obnovenou radost.

„Radost je strážena“ stádcem a také třemi sestrami, které ji obklopují, ochraňují a obhajují: sestra chudoba, sestra věrnost a sestra poslušnost.

Sestrou kněžské radosti je chudoba. Kněz je chudý na pouhou lidskou radost: zřekl se mnohého! A poněvadž je chudý a dává mnohé druhým, musí svoji radost žádat od Pána a od věřícího Božího lidu. Nemůže si ji opatřit sám. Víme, že náš lid, je ve vděčnosti kněžím nejštědřejší za ta nejmenší gesta požehnání a zvláště za svátosti. Mnozí, kteří mluví o krizi kněžské identity, neberou v úvahu, že identita předpokládá příslušnost. Není identity – a proto ani radost z života – bez aktivní a nadšené příslušnosti k věřícímu lidu Božímu (srov. *Evangelii gaudium*, 268). Kněz, který chce nalézt kněžskou identitu tím, že hledá ve své niternosti, patrně nenajde nic jiného než signály, které mu říkají: „vyjdi“, vyjdi ze sebe, vyjdi hledat Boha v adoraci, vyjdi a dávej svému lidu to, co ti bylo svěřeno, a tvůj lid se postará, abys pocítil, kdo jsi, jak se jmenuješ, jaká je tvoje identita a umožní ti radovat se stonásobně, jak to Pán slíbil svým služebníkům. Pokud nevyjdeš ze sebe sama, olej žlukne a pomazání nemůže být plodné. Vyjítí ze sebe, si žádá vysvěcení ze sebe, žádá si chudobu.

Sestrou kněžské radosti je věrnost. Ani ne tak v tom smyslu, že bychom byli všichni „neposkrvnění“ (kéž bychom s milostí Boží byli!), protože jsme hříšníky, ale spíše ve smyslu stále nové věrnosti jediné Nevěště, Církvi. Tady je klíč k plodnosti. Duchovní děti, které dává Pán každému knězi v tom, koho pokřtí, v rodinách, které doprovází a cestou jim pomáhá, v nemocných, které podpírá, v mladých, s nimiž sdílí katechezi a formaci, v chudých, které podporuje... to je ta „Nevěsta“, kterou ochotně pokládá za jedinou milovanou a které je stále znovu věrný. Je to živá církev, která má jméno a příjmení a o kterou se kněz stará ve své farnosti nebo v poslání, které mu bylo svěřeno. Ona mu dává radost, je-li jí věrný a koná-li vše, co má konat, zanechává všeho, co má zanechat, jen když zůstává uprostřed ovcí, které mu Pán svěřil: „Pas mé ovce“ (*Jan21,16.17*).

Sestrou kněžské radosti je poslušnost. Poslušnost církvi v hierarchii, která nám dává nejenom externí prostor poslušnosti: farnost, k níž jsem poslán, služební oprávnění, zvláštní pověření... nýbrž také sjednocení s Bohem Otcem, od něhož pochází každé otcovství. A také poslušnost církvi ve službě: disponibilitu a pohotovost ke službě druhým vždy a co nejlépe podle vzoru „Naší Paní spěchající“ (srov. *Lk 1,39: meta spoudes*), která pospíchá sloužit své příbuzné a je pozorná k příbuzné v Káni, kde se nedostává vína. Kněžská disponibilita činí z církve dům otevřených dveří, útočiště hříšníků, domov pro ty, kteří žijí na ulici, pečovatelský dům pro nemocné, útulek pro mladé, katechetickou aulu pro maličké připravující se na první svaté přijímání... Kde má Boží lid touhu nebo něco potřebuje, tam je kněz, který umí poslouchat (*ob-audire*) a vnímat láskyplný pokyn Krista, který jej posílá, aby s kreativní láskou milosrdně splnil ony touhy či potřeby.

Ten, který je poslán, ať si je vědom, že v tomto světě existuje ryzí a plná radost. Radost být vzat z lidu, který má rád, a být k němu poslán jako rozdavatel darů a útěch Ježíše, jediného Dobrého Pastýře, který - pln hlubokého soucitu ke všem maličkým a vyloučeným z této země, sužovaným a utiskovaným ovcím bez pastýře - chtěl připojit k jeho službě mnohé, aby nadále působil On sám, v osobě svých kněží pro dobro svého lidu.

Tento kněžský čtvrtek prosím Pána Ježíše, aby mnohým mladíkům umožnil objevit hořící srdce, které vzplane radostí, jakmile se osmělí ochotně odpovědět na Jeho volání. V tento kněžský čtvrtek prosím Pána Ježíše, aby uchoval radostnou zář v očích nových světců, kteří se vydávají do světa, aby se nechali „sníst“, strávit uprostřed věřícího lidu Božího, s radostí se připravovali na primici, první kázání, první křest, první zpověď... Je to radost sdílet v úžasu - a poprvé jako pomazání - poklad evangelia a cítit, že věřící lid ti vrací pomazání jiným způsobem: svými prosbami; skloněním hlavy, abys jim požehnal; stiskem ruky; tím, že přivedou svoje děti a zavolají ke svým nemocným... Uchovej Pane ve svých mladých lidech původní radost konat každou věc jako novou, radostně strávit vlastní život pro Tebe. V tento kněžský čtvrtek prosím Pána, aby utvrdil kněžskou radost těch, kteří za sebou mají

spoustu let služby. Onu radost, která nemízí z očí, ale leží na bedrech těch, kteří snášejí tíži služby, oněch kněží, v nichž tepe pracovní puls, sbírají svoje síly a znovu odhodlávají: „mění vzduch“, jak říkají sportovci. Uchovej Pane hloubku a moudrou dospělost radosti zralých kněží. Ať se dovedou modlit jako Nehemiáš: radost Páně je mojí silou (srov. *Neh 8,10*). Nakonec prosím, aby v tento kněžský čtvrtek zazářila radost starých kněží, zdravých či nemocných. Je to radost kříže, která proudí z vědomí, že mají nezkazitelný poklad v hliněných nádobách, které se drolí. Ať dovedou stát na jakémkoli místě a v pomíjivosti času vnímají chuť věčnosti (Guardini). Pane, ať cítí radost, že předávají pochodeň, radost, že vidí růst děti dětí, a s úsměvem a mírností vítají přísliby oné naděje, která neklame.

19.4.2014

Papež: V kříži se cítíme „syny“

Řím. 40 tisíc lidí se spolu s Petrovým nástupcem u římského Kolosea na Velký pátek večer účastnilo pobožnosti Křížové cesty. Po ní se k přítomným obrátil papež František krátkou promluvou:

„Bůh vložil na Ježíšův kříž veškerou tíhu našich hříchů, všechny nespravedlnosti vycházející z každého Kaina proti jeho bratru, veškerou hořkost zrady Jidáše i Petra, veškerou marnivost zpupných, veškerou aroganci falešných přátel. Byl to kříž těžký jako noc opuštěných lidí, těžký jako smrt drahých lidí, těžký, protože obsahuje veškerou škaředost smrti. Přesto je však také křížem slavným jako jitra po dlouhé noci, protože znázorňuje veškerou Boží lásku, která je větší než naše ničemnosti a naše zrady. V kříži vidíme zrudnost člověka, který se nechává vést zlem. Ale vidíme také nezměrnost Božího milosrdenství, které s námi nejedná podle našich hříchů, ale podle Svého milosrdenství.

V Ježíšově kříži vidíme, ba téměř se dotýkáme rukama lásky věčně nás milující; v kříži se cítíme „syny“ a ne „věcmi“ nebo „předměty“, jak prohlašuje svatý Řehoř Naziánský, který se obrací ke Kristu touto modlitbou: „Kdyby nebylo Tebe, můj Kriste, byl bych konečným tvorem. Narodil jsem se a cítím, jak se rozpadám. Jím, spím, odpočívám a kráčím, onemocním a uzdravuji se. Doráží na mne bezpočet žádostí a soužení, těším se ze slunce a plodů země. Potom umírám a tělo se stává prachem jako u živočichů, kteří nemají hříchu. Co však mám navíc v porovnání s nimi? Nic, ne-li Boha. Kdyby nebylo Tebe, můj Kriste, byl bych konečným tvorem. Náš Ježíši, veď nás od kříže ke zmrtvýchvstání a uč nás, že poslední slovo nebude mít zlo, nýbrž láska, milosrdenství a odpuštění. Kriste, pomoz nám opět zvolat: „Včera jsem byl ukřižován s Kristem, dnes jsem s Ním oslaven. Včera jsem s Ním zemřel, dnes jsem s Ním naživu. Včera jsem s Ním byl pohřben, dnes jsem s Ním vstal z mrtvých.“

A nakonec všichni společně vzpomeňme na nemocné a na všechny opuštěné lidi obtížené křížem, aby našli ve zkoušce kříže sílu naděje, naděje vzkříšení a Boží lásky.“

Řekl papež František na závěr velkopáteční křížové cesty u římského Kolosea.